

Fatima, katero mu so umorili. In na Fatimo je mislil, ko jo je gledal, kako jej gredó dateljni v slast. — A dateljni je niso ogreli in jo tudi le malo okrepčali. Utrujeno sede na tla, nasloni se ob zid in zaspí. — Solnce zaíde, noč sè svojim plaščem usmiljeno zakrije vse grehe in bolésti tega svetá — mraz postaja silnejši in silnejši.

Turčin sede poleg deteta, z velo svojo roko boža mu blede ličeece, misli na svoje drago nepozabno dete — ter se mu sladko — zadnjikrat še nasmehne. Potem ovije konec svojega plašča okolo deteta in — zaspí.

Mrzleje in mrzleje postaja, noč je, temna mrzla noč — tudi reka Seine — umolkne. Ko pa drugo jutro mračno februarvsko solnce pogleda izza oblakov, obsije ob zidu tvilerijskega vrta naslonenega strojarja iz Maskare in majhno dekletce iz Nanterre.

Spala sta trdno in spita še danes!

Prevela J.

Kum Matija.

(Češki spisala Božena Nemeová; poslovenil Župčev.)

„Kum Matija gre obiskat kuma Jurija. Ne daleč od kmetije sreča kumovega dečka.“

„Kaj dela oče, Jožek?“ vpraša ga.

„Ravno je hotel jesti, ali ko je vas videl za vasjó, vstal je in pustil jed,“ odgovori odkritosrčni deček.

„A zakaj pa?“

„I nù, oče pravi, da bi nam dosti snedli in mati je morala vse to z mize spraviti.“

„In kam je vse to spravila, Jožek?“

„Gos je dela na zidek, gnjat na peč, klobase sè zeljem pod rešeto, štruklje na polico a dva vrča piva pod klopico.“

Kum ne izprašuje dalje, smeje se in precej vstopi čez prag h kumu.

„Pozdravi te Bog!“ nagovori ga kum Jurij. „Ali zakaj nisi prišel za trenotek poprej, lahko bi bil južinal z nami, a baš danes nam ni ostalo nič od jedi, s čimur bi ti postregli.“

„Nisem mogel, dragi kumek, poprej priti; prigodilo se mi je na poti nekaj nepričakovanega.“

„A kaj, povéj, povéj!“

„Ubil sem kačo, ta kača pa je imela glavo tako veliko kakor ta gnjat, ki jo imate na peči, debela je bila kakor ta gos, ki je na zidku, imela je belo mesecè kakor ti štruklji, ki so na polici, dolga pa je bila kakor te klobase, ki ležé zvite na zelji pod rešetom, krvi pa je bilo, kakor piva v ónih dveh vrčih, ki stojita tám-le pod klopico.“

Matija jo je dobro izvel. Kum Jurij se je sramoval svoje negostoljubnosti; žena je morala jed in pijačo postaviti na mizo in zdaj še-le sta oba stregla gostu.

